КРОВ ФЕЙРІ
КНИГА ЧЕТВЕРТА



ЛИЦАР БОГИНІ

БРАЯР БОЛЕЙН

БРАЯР БОЛЕЙН

Лицар Богині

Knight of the Goddess

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Otherwords.

Оригінал: Knight of the Goddess, Briar Boleyn.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

Розділ 1. Морґан

Я прокинулася від різкого ривка, облита липким потом.

Плакала дитина.

— Повертайся на бік і спи далі, моя люба, — пробурмотів мені на вухо глибокий голос. — Я піду до неї.

За мить я почула кроки, важкі й глухі. Тоді скрипнула колиска, і полилася знайома колискова. За кілька секунд плач стих. Навіть у мене на серці полегшало, коли я слухала, як співає Дравен.

Я зітхнула й перевернулася на другий бік, знаючи, що сон не повернеться. Хворобливе сіре світло світанку визирало з-за довгих завіс і нагадало мені про сновидіння. Мене пересмикнуло.

Я скоса глянула в бік кімнати, де Дравен гойдав Медру на руках. Коли він тримав її, то не бачив нічого, крім неї. Я всміхнулася сама до себе. Чи мала б я ревнувати?

Адже вона навіть не була нашою дитиною.

І все ж якимось чином тепер стала.

Вона була родиною. Нашою родиною.

— Вона захоче молока, Дравене, — нагадала я. Я знала, що він це знає. Знала й те, що він ненавидів віддавати її комусь іншому.

Він глянув на пляшечку зі зцідженим молоком, що стояла на підвіконні. Тепер вона була порожня. Медра випила її ще вночі.

Вона могла б проводити ночі зі своїми годувальницями. Їх же було дві, ненажерливій крихітці.

Але Дравен волів тримати її біля нас якомога частіше.

Правду кажучи, я думаю, він вірив, що вона в безпеці лише тоді, коли поряд ми. А після всього, що ми пережили, після всього, що бачили, я не могла дорікати йому за страх.

Хоча це й означало менше часу тільки для нас двох. І більше нічних пробуджень від жалібного плачу немовляти.

Але Медра була сиротою. Без матері, без батька. Я не збиралася ображатися на неї за вимоги. І не могла відчувати нічого, крім вдячності за те, що мій суджений так легко прийняв дитину не від своєї крові й так прагнув тримати її поруч та оберігати.

— Ми не завжди зможемо тримати її так близько, — сказала я вголос.

Він глянув на мене й насупився.

— Пробач. Я знаю... — Я похитала головою. — Ні. Я не знаю. Я просто... Пробач.

Мені було шкода. Шкода, що Дравен утратив власну дочку. Шкода, що ми не зможемо завжди тримати Медру так близько.

Але з огляду на те, що нам іще належало зробити, це було неможливо, я знала. Я нізащо не візьму дитину до Реґеду. І знала, що Дравен теж цього не схоче, хоч як сильно він уже обожнював Медру.

Любив Медру. Він її любив. Я це знала.

А я? Якщо бути чесною із самою собою, правда була в тому, що я певною мірою трималася від Медри осторонь, боячись прив'язатися так швидко, як могла б колись.

Смерть Оркадес досі була свіжа в моїй пам'яті. Моя сестра. Мати Медри. Якби вона вижила, що ще могло б статися?

Якими б помилками вона не наробила, зрештою я виявила, що люблю її.

І присягнула піклуватися про її доньку.

— Ти найкрасивіше створіння, яке я бачила в цьому чи в будь-якому іншому світі.

Це були останні слова Оркадес, коли вона дивилася на Медру. Одразу після загадки, яку вона проказала.

— Хто зустріне смерть без кохання, той неодмінно загине. Але хто віддасть свою душу, тому відкриється вічність.

— За одну ніч вона виросла, — зауважив Дравен, підкидаючи дитину, яка, схоже, не поспішала, щоб її віднесли до годувальниці на наступне годування.

— Хіба не це завжди кажуть про всіх немовлят? — Я посміхнулася, але все ж оглянула племінницю.

Насправді Дравен міг мати рацію. Медра *таки* здавалася більшою. Її ніжки видавалися довшими, ніж учора ввечері, а пухкенькі рученята розпирали шви білої нічної сорочечки.

— Можливо, ти маєш рацію, — визнала я. — Це риса фейрі? Швидке зростання немовлят?

— Зазвичай ні. — Він потерся носом об носик малої. — Ми довгоживучі, тож зазвичай дозріваємо повільніше за смертних. Але ж ти в нас особлива, правда, Медро? Правда, люба?

Він говорив особливим тоном, від якого комусь іншому могло б стати трохи млосно. Але чути, як цей темний, глибокий голос робиться таким солодким задля моєї племінниці, було так, ніби по тілу розливалися хвилі тепла.

Цей чоловік, ця велетенська постать із присутністю гори, чий голос міг набирати сили дробленого каменю, а погляд умить змушував усіх навколо тремтіти від інстинктивного, первісного страху... Що ж, дивитися, як він змінюється, щой-

но бере нашу племінницю на свої величезні руки, було чимось неймовірним.

Колос обертався на кошеня.

Я дивилася, як сірі тіні грають на рисах Дравена, підкреслюючи різкі обриси його обличчя. Його гарні зелені очі танули, коли він дивився на малу з виразом щирої ніжності.

Тоді він глянув на мене, і вираз змінився.

— Що сталося? — В його голосі з'явився відтінок тривоги.

Я похитала головою.

— Нічого.

— Це не «нічого». — Він простягнув руку й торкнувся моєї шкіри, трохи нижче грудної кістки. — Ти вся липка. Тебе морозило вночі. Що це було? Сон?

Я повільно кивнула.

— Розкажи, — тихо мовив він. — Ти ж знаєш, що можеш розповісти мені все.

Я це знала.

Я зробила вдих.

— Сон, так. Дуже тривожний.

Я коротко розповіла, обережно оминувши кінець. Те місце, де я вирішила просто... віддатися Кею. Скоритися.

Що це означало? Невже я втрачала себе в розпачі? До цього часу я так не думала, але сон... він мене сколихнув.

— Він давно не виходить у тебе з голови. Це природно. Я з головою пішов у цю малечу, — він ніжно підкинув Медру, — а ти сповнена тривоги за Кея.

— І ми нічого не можемо вдіяти, — безживно сказала я. Щодня я годинами сиділа біля його ліжка, говорила з ним, читала йому. Але це було марно. Що б я не робила, він, здавалося, навіть не знав, що я поруч. — Так сказала Гвіневера.

Юна верховна жриця, здавалося, майже за одну ніч стала знавчинею в таких справах. Навіть у таких дивних надприродних подіях, як проклятий сон Кея.

Кей спав і не прокидався. Не їв і не пив. Здавалося, він застиг у часі. Ані мертвий, ані живий.

Занадто схожий на жахливих мертвих дітей із Меридіума, як мені хотілося б визнати. Принаймні наяву. Та в моїй сновидній свідомості якась частина мене, мабуть, боялася, що саме цим Кей зрештою і стане.

— Він *прокинеться*, Морґан, — сказав Дравен. — Ти це знаєш. Щойно ми знищимо грааль...

— Він прив'язаний до чаші. Так сказала Гвіневера. Вона сказала, що чаша *тримає його*. Але що це означає? — різко спитала я. — Знищення допоможе йому? Звільнить його? Чи знищить їх обох?

У мене не вистачило сміливості спитати Гвіневеру напряму. Можливо, вона знала, але не наважилася відповісти.

Дравен якусь мить мовчки дивився на мене.

— Давай сьогодні підемо й запитаємо її. Зрештою, краще знати, чи не так?

— Знання не завжди дорівнює щастю, Дравене. Ти це знаєш, — сказала я, і в голосі забриніла гіркота.

— Ні, але принаймні тоді ти будеш готова. Підготовлена до всього, що доведеться зробити. До всього, що вирішиш зробити. — Він завагався. — Якщо вона скаже, що знищення граалю якимось чином зашкодить Кею...

— Чи знищу я його все одно? — Я сіла в ліжку й обхопила коліна руками. — Вибору в мене немає, чи не так? Їх треба знищити. Усі. Грааль, меч. Спис, де б його біс не носив.

— Не всі вони обов'язково злі. Меч...

— Так, він мені допомагав. Коли хотів. І лише мені. Подумай про всіх тих, кого він убив, просто тому що... що? У них не було моєї крові? — Мені було майже соромно промовляти ці слова вголос, ніби я якимось чином зраджувала Екскалібур, не поціновуючи того, що меч зробив для мене, як він мене врятував. — Можливо, він і не геть злий. Але Артур планував використати мене, прив'язану до меча, щоб виконати свої плани. Поки існує меч і існую я, така можливість лишається.

Я дозволила словам повиснути в повітрі, невимовленим. Артура вже не було серед живих. Та був інший, значно злостивіший король.

Король, якого я бачила, чи мені здавалося, що бачила, у сні. Король, що воліє діяти з тіні, смикаючи за нитки мого брата.

Ґорлуа ле Фей ніколи не звертався до мене. Принаймні напряму.

Чи він узагалі знав, що я існую? Чи знав, де я? Чого йому від мене, власне, було потрібно?

Чого б він не хотів, я сумнівалася, що це було просте возз'єднання родини. Не після того, що сказала Оркадес.

Ґорлуа якимось чином переправив грааль до Камелоту й передав у гидко підступні руки Тайра. Або Кавана, як того насправді звали. Кавана, верховного жерця Перуна.

Чи справді Ґорлуа коли-небудь хотів допомогти Артурові примножити власну силу? Чи все це було якоюсь витівкою? Щоб посіяти хаос у Пендраті? Щоб ослабити Пендрат ще більше?

Або щоб дістатися до мене так, як я досі навіть не бачила. Чи це й був Кей насправді? Способом вдарити через увесь Ескір просто в моє серце?

Якщо так, я не могла критикувати цей задум. Він спрацьовував. Падіння мого справжнього батька й знищення трьох

предметів були майже єдиним, про що я думала.

Хоч як намагався Дравен відвернути мене іншими, здоровішими заняттями.

Тепер його рука торкнулася мого підборіддя, підіймаючи мою голову.

— Гей. Дивись на мене, срібна. Я все ще тут. Куди ти поділася?

— Пробач. Замислилася, мабуть. — Я спробувала всміхнутися.

Медра видала різкий, невдоволений звук, що чітко давав зрозуміти: їй майже набридло чекати, поки скінчиться ця нудна розмова й принесуть молоко.

— Нам краще піти, — сказав Дравен, одразу ж перемикаючи увагу на неї.

Я всміхнулася. Цього разу по-справжньому.

— Зачекай. Я йду з тобою. Знайдемо її годувальницю. А потім сніданок? — Я скотилася з ліжка й заходилася діставати одяг із шафи.

Ми з Дравеном оселилися в покоях на іншому кінці замку, з видом на місто. Було дивно не жити у своїй старій маленькій кімнатці у вежі з видом на сади внизу.

Але загалом це була освіжальна зміна. У цих покоях не було старих спогадів. Вони слугували для гостей знатного роду. Кімнати були багато оздоблені й добре обставлені, як і будь-які покої в замку, але водночас геть безликі.

Нові спогади, які ми з Дравеном і Медрою створили в цих покоях, були суто добрі.

Поки що. Крім мого невеличкого кошмару.

Я відігнала цю думку. Бо кошмар був усього-на-всього кошмаром. Не справжнім віщим сном. Просто кошмаром. Мій

власний розум намагався мене налякати. Намагався посіяти сумнів.

Я не дозволю собі стати власною погибеллю. Не тоді, коли в мене є справжні вороги.

Дравен поклав Медру назад у колиску, де вона закапризувала, поки він щось прив'язував собі до грудей. Він вилаявся з роздратуванням.

— Що це таке? — Я зацікавлено зиркнула в його бік, застібаючи шкіряну жилетку й заправляючи в штани приглушено-рожеву блузку.

Вираз Дравена був заклопотаний. Він затягував якусь пов'язку й схрещував шкіряні ремені на грудях і плечах.

Закінчивши, він потягнувся до Медри.

Я відкрила рота від подиву, коли він почав пхати звивисте, вередливе немовля в кишеню, яку влаштував на своєму торсі.

— Ось, дай я, — швидко сказала я, ступаючи вперед і забираючи Медру в нього.

— Це переносна люлька, — відповів він трохи буркотливо. — Для немовлят.

— А, зрозуміло. — Я намагалася приборкати посмикування губи і старанно уникала його погляду, піднімаючи Медру над кишенею й намагаючись так опустити її ніжки, щоб вони потрапили в отвори як слід.

— Вона така звивиста, — поскаржилася я.

У відповідь Медра пронизливо заверещала на знак протесту й засмикала ніжками, коли я намагалася її опустити.

— Якби вона на мить стояла спокійно, — поскаржилася я.

Тепер настала черга Дравена ховати усмішку. Не дуже вдало.

Я спробувала ще раз, дочекавшись, поки Медра вдосталь набрикається.

— Ось. — Я із задоволенням дивилася, як ніжки малої нарешті ковзнули в отвори, а попка вмостилася в кишеню, і крихітні кулачки піднялися й спочили на грудях Дравена. — Здається, їй дуже зручно, — зауважила я.

Медра притулилася ніжною рожевою щічкою до туніки Дравена. Здавалося, вона влаштовується на прогулянку.

— Ну, я їй подобаюся найбільше, знаєш, — піддражнив він.

— Це не жарт. Справді подобаєшся. Це всім видно. Ти чудовий із нею. А я... ну, я не... звикла до немовлят, — зізналася я.

Він підняв брови й усміхнувся.

— А ти думаєш, що я звик?

— Ну, ти точно маєш хист. Інстинкт.

Він постукав пальцем по підборіддю, усе ще усміхаючись.

— Здається, це називають материнським інстинктом, чи не так?

— Замовкни, — жартома загарчала я. — Мабуть, мені його бракує.

— Це не залежить від статі. Він у тебе є. Вона теж прив'язується до тебе. З часом...

— Так, з часом. — Я подивилася на нього й на малу, раптом уявивши, як Медра біжить замком на власних двох ніжках. Я могла б навчити її читати. Показати улюблені книжки в замковій бібліотеці. Або навчити її фехтувати на тренувальному майданчику. Звісно, коли поряд були Дравен, сер Ектор і дама Галіна, у цій справі вона мала б чимало допомоги.

Переноска, яку носив Дравен, була зшита з міцного льону й вишита квітами. Було видно, що нею вже користувалися.

— Де ти її взяв? — спитала я.

— Ми з Гаулом розмовляли про те, що ведмежата просто вчіплюються в шерсть батьків і їх носять на спині чи навіть на череві. Ланселет підслухала нас і сказала, що її мати користу-

валася переноскою для всіх своїх дітей, а іноді її носив і батько. — Він знизав плечима. — Ну, це мене зацікавило...

— Звісно, зацікавило. — Я посміхнулася.

— І тоді вона запропонувала спробувати її знайти.

— Я така рада, що вона провідує свою родину, — пробурмотіла я.

Він кивнув.

— Вона принесла її вчора з родинного дому в місті. Її мати сказала, що я можу тримати її, скільки захочу. Ти, звісно, теж можеш спробувати. — Він розім'яв плечі. — Це дуже приємно. — Тоді подивився на мене. — Ти теж виглядаєш дуже приємно.

Його тон змінився, набув зовсім іншого значення. Погляд ковзнув по моєму тілу, затримався на тісному ліфі шкіряної жилетки, на вигині талії, тоді перейшов на стегна, обтягнуті штанами.

Він видав болісний звук, наполовину гарчання, наполовину стогін.

— Гадаю, я міг би передати її годувальниці. І ми поснідали б у ліжку.

— Ти не посмієш. Ти пообіцяв маленькій Медрі прогулянку, — пожурила я його. — До того ж я щойно запхала її в цю штуковину.

— Гаразд, — погодився він. — Але пізніше...

— Так. Пізніше. — Я прикусила губу, відчуваючи, як знайомий жар умить спалахнув між стегон від звуку цього слова і його підтексту. Може, цілий день у ліжку. Щоб прогнати кошмари.

Дравен нахилився вперед, поклавши одну руку на голівку Медри й затуливши їй крихітні вушка.

— А поки що, — прошепотів він хрипким, низьким голосом, — я уявлятиму, як роблю з тобою стільки всього, Морґан. Бага-

то-багато всього. *Пізніше*.

Він підступив і поцілував мене, поцілунком повільним і млосним, його губи були теплі й тверді на моїх, і по спині мені пробіг дрож, а власна уява почала танцювати.

Ми вийшли в коридор і рушили вниз, до великої зали.

Зазвичай одна з годувальниць спала в маленькій кімнатці для слуг поза головною спальнею, щоб ми могли покликати її вночі. Але Дравену подобалася свобода від наперед приготованих пляшечок, що дозволяло нам лишатися самим. Це працювало досить добре… крім випадків, коли в новонародженої раптом прокидався сильний апетит.

Я глянула на Медру. Насправді було просто дивом, що вона така терпляча. Зазвичай до цього часу немовля вже було б лютою кулею, що верещить. Але близькість Дравена, схоже, її заспокоювала. Завжди заспокоювала.

— Гаул тримає кілька пляшечок зі зцідженим молоком на кухнях, у прохолодному місці. Їх поповнюють щодня-два. Імовірно, одну з них ми зможемо їй дати. А якщо ні, доведеться кликати годувальницю, — сказав Дравен, пояснюючи свій план.

Я кивнула. Він переймався подробицями догляду за Медрою значно більше, ніж я. Годував її, мив, перевдягав. О, я допомагала, звісно. І нам неабияк пощастило мати слуг. Але я знала: Дравен вважав, що вона наша відповідальність і що ми мусимо робити якомога більше самі.

Я прикусила губу. Крім того… що ми не могли. Недовго ще.

Скоро Медру знову залишать саму. Її життя знову разюче зміниться. Ті, хто мав би про неї дбати, зникнуть за мить.

А чи повернемося ми?

Це жорстоко. Так жорстоко, що дитині доводиться через це пройти.

Я знала, бо пройшла через це сама.

Чи тому я вже відсторонювалася від неї?

— Ти ще думав про те, кого ми попросимо подбати про неї? — обережно спитала я.

Ми ввійшли до Великої зали. Осідку влади мого брата.

Дравен зупинився, водячи рукою по маленькій спинці Медри й оглядаючи залу.

Королівський трон (трон монарха, виправила я себе) самотньо стояв на помості. Трон Оркадес прибрали.

— Хто витягне меч із цього каменя, той і буде законним володарем усього Ерканума.

Це були слова Оркадес. Серце заболіло, коли я згадала закривавлені уста сестри, що промовили їх. Мені не хотілося думати, що вона мала на увазі насправді. Трон має лишатися порожнім. Він чекав не на мене. Він чекав на Кея, казала я собі. Так було завжди.

Я помітила, що Дравен дивиться на купку засохлих пелюсток троянд, які якимось чином досі не прибрали.

— Троянди. — Він із відразою похитав головою. — Яка людина здатна зіпсувати щось таке прекрасне, як троянда. — Він глянув на мене. — Ти завжди будеш у моїх очах королевою троянд. А той трон там, він завжди по праву належатиме тобі. Так само, як сказала твоя сестра.

— Не кажи такого, — тихо мовила я. — Хіба мені мало одного трону? Один я вже дістала, хоч і не хотіла.

— Той, хто прагне влади...

— Не повинен її діставати, — договорила я. Я жартівливо наморщила на нього носа. — Так, так, я вже чула цю твою зернину мудрості. Але, може, річ у тому, що ті, хто не прагне влади, надто полохливі й нездатні, щоб узагалі її прагнути. Може, вони знають, що не годяться для неї.

Дравен виглядав потішеним.

— Полохлива? Нездатна? Ти справді так про себе думаєш?

— Ні, — визнала я. — Ну, не полохлива.

Він підняв підборіддя й засміявся.

— Принаймні відтоді, як я тебе знаю, точно ні. Якщо ти й була такою колись. — Він цікаво зиркнув на мене. — Ти була? Колись?

— У дитинстві мені доводилося триматися тихо, — відповіла я. — Тож я щосили намагалася такою здаватися. — Я згадала своє дитинство в замку після смерті матері. — Я роками уникала батька. А потім роками здебільшого уникала Артура. — Я зустріла його погляд. — А тоді знайшла тебе.

Він тримав мій погляд, непохитний, як скеля.

— І тепер тобі ніколи більше не доведеться вдавати полохливу. Будь усім, ким ти є насправді. Це все, чого я коли-небудь попрошу від тебе, моя срібна.

Я ступила вперед, обережно щодо Медри, і піднесла свої губи до його.

Якщо поцілунок нагорі був тихим кипінням, то цей став палкою іскрою, що загрожувала перетворитися на полум'я. Коли я відсторонилася, я задихалася.

Хвилясте скуйовджене чорне волосся Дравена падало на широкі плечі, довше, ніж будь-коли. У чорних штанах і шкіряній куртці, розстебнутій біля горла, він виказував чисту, необроблену силу. Його зелені очі дивилися на мене, голодні й моторошно привабливі.

Мій.

Мене раптом охопило сум'яття. Ошелешення. Що то був за чоловік, у якого тіні й темрява вилися з самих кінчиків пальців?

Але щось у його темряві озивалося до моєї. Він був моїм ідеальним доповненням в усьому.

— Я найщасливіша жінка, смертна чи фейрі, у всьому Еркануме, бо маю такого судженого, як ти, — повільно сказала я. — Ти знав про це, Кайросе Дравене Венаторе? Я тобі казала?

Він вишкірився, як те шахрайське створіння, яким і був.

— Ні, але мала б. Щодня.

Я закотила очі.

— Але той трон...

— Ні, ні, ні, — перебила я. — Гарна спроба. Я перша спитала. Ти не думав про...

Але Медра переграла нас обох, видавши пронизливий зойк, що сповнив залу й не виявляв жодних ознак припинення.

— Нам краще піти прямо на кухні, — гукнув Дравен крізь плач.

Я кивнула й пішла за ним із Великої зали, геть від стійкого запаху мертвих троянд.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/knight-of-the-goddess/